

מראי מקומות- מנחות ס'

ד"ה ולכאור' שהעיר בזה, דהא אמרי' דמי שנותן הלבונה חייב מלקות, אע"פ דאמרי' לעיל דיכול ללקט הלבונה. וא"כ, אלמא דאפי' אם שייך שלא יהי' הקרבן פסול, דהא יכול ללקט הלבונה, מ"מ הנותן לבונה חייב. ולכאור' זהו דלא כר"ת, דס"ל דהחויב מלקות הוא בשביל שפסל הקרבן. וכ' המנ"ח להוכיח מכאן דהיכא דפוסל המנחה (או קרבן אחר), אע"פ שעדיין יכול לתקן פסולו, מ"מ שפיר עובר האיסור, ויכול ללקות עליו. וא"כ, אף דיכול ללקוט הלבונה, ואף דכל האיסור הוא מחמת הא דפסל הקרבן (לפי ר"ת), מ"מ כל זמן שאינו מלקט הלבונה, יכול ללקות משום שעבר על האיסור דנתינת לבונה.

(ד) **בגופה של מנחה- פרש"י**, עד שיערב את השמן או הלבונה במנחה. וע' ברש"ש דהק' דאינו יודע מנא לי' לרש"י הא דצריך שיערב השמן או הלבונה כדי לעבור, הרי משמע לעיל דאפי' לא הניח הלבונה אלא על גב הסלת מלמעלה, כל זמן שלא לקטה פסולה, וצ"ע.

(ה) **יש טעונות הגשה ואין טעונות תנופה- ע'** בקרן אורה (סוד"ה תוס' מנחת חוטא) שהביא מש"כ בפיה"מ להרמב"ם, שיש מהן שהן מן התורה, ויש מהן שהן מדרבנן. וכ' הקר"א דאין כוונת הרמב"ם שהן מדרבנן ממש, דלא אשכחן מאן דאמר הכי בגמ', אלא זהו הרמב"ם לשיטתו דכל שאינו מפורש בתורה דברי סופרים קרי לה.

(ו) **והקריבה, לרבות מנחה סוטה להגשה- הק' בשטמ"ק (א')**, למה צריך ריבוי דוהקריבה, תיפוק לי' מהא דכתי' והקריב אצל מנחה סוטה גופא. ותי' דמוהקריב דכתי' בגופי' לא ידענא קביעות מקום היכא, אבל כאן דכתי' והקריב אותה לפני ד', ודרשי' אלפני המזבח, ולכן צריך לימוד מהתם. וע"ע במהרש"א בסוטה (ט). שהביא מהירשלמי, דלא משמע לי' לשון והקריב דהיינו הגשה, ומה דילפי' מוהקריבה, היינו משום דכתי' במנחות

(א) **ואיכא דאמרי... נתן משהו שמן על גבי כזית מנחה מהו- העיר הקרן אורה**, דמשמע דאי בעי שימה כנתינה, א"כ המשהו של שמן על המנחה לא פסל כלל. ולמה, נהי דמלקות ליכא, אבל ליפסיל משום דסכ"ס לאו חריבה היא. ותי' דצ"ל דפחות מכזית שמן לאו כלום היא, ולא כלל חריבה היא.

(ב) **יכול בשני כהנים- פרש"י**, דלא יתחייבו שני לאוין עד שיהו שני כהנים, א' נותן שמן וא' נותן לבונה. והק' תוס', למה יהי' ס"ד כן, מ"ש מכל שני לאוין דחייב א' כמו שנים. ולכן פי' תוס' דמיירי בב' מנחות, ע"ש. וליישב פרש"י, ע' בנתיבות הקודש דכ' להעיר עוד על פרש"י, א"כ מהו תי' הברייתא ת"ל עליה, בגופה של מנחה, סכ"ס, דלמא רק בב' כהנים אי' לאו זה, אבל לא בכהן א'. ולכן כ' לפרש שהי' שייך לפרש לאוין אלו על הכהנים, דהיינו, דאין הפסול מצד הקרבן, אלא מצד העובד. דהיינו, דלא הי' כוונת התורה לאסור ליתן שמן ולבונה על המנחה, כי אם איסור הוא בפני עצמה, כשמנדב אדם מנחה, או אם רוצה לנדב עוד בעבור המנחה שמן או לבונה להקטירם בפני עצמן, וכמו דמקטירין הבזיכין בפני עצמן, ע"ז איכא איסור אם מקטיר שמן או כהן אחר מקטיר לבונה. וע"ז תלמוד לומר עלי', בגופו של מנחה הכתוב מדבר, ולא בכהן, אלא האיסור הוא להקריב תערובת של שמן ולבונה בתוך המנחה, והאיסור הוא על מעשה הקריבה, או על מעשה הנתינה, וא"כ שפיר ילפי' מעליה דין זה.

(ג) **יכול בשני כהנים, וכי- ע' בתוס' שהביא מר"ת דפי' דלא כרש"י**, אלא דה"א של הגמ' הוא דיכול דאם נותן השמן והלבונה בשני מקומות שיהי' חייב, כלומר, דאם א' נותן השמן ואח"כ השני נתן הלבונה, יכול יהי' חייב, ת"ל עליה, דאינו חייב על נתינת השמן או הלבונה אא"כ נתנו באופן שיפסל הקרבן מחמת נתינתו, אבל אם המנחה הי' פסול בלא"ה, א"כ אינו חייב על מה שנתן שמן או לבונה אח"כ. וע' במנחת חינוך (רפ"ז, ט"ו,

כבשים, וכ' דלפי מש"כ תוס' ד"ה ובאות,
א"ש גם קו' זו.

והגישה, וא"כ ילפי' מהא דוהקריבה דגם
במנחת סוטה יש ללמד דין הגשה.

(ז) **ור' יהודה, אדרבה, זה מצוי' טפי- ע' ברש"ש**
שציינ' מה שדן השאגת ארי' (סוף סי' כ"א)
בענין תדיר של חובה, כגון קריאת שמע,
כנגד תדיר של מצוי, כגון ברכת המזון, איזה
מהן קודם. דהיינו, דהשאלה הוא דאולי יש
מעלה של קריאת שמע, שהוא תדיר מטעם
חוב, דצריך לקרותה ב' פעמים בכל יום, כנגד
ברכת המזון, דאין תדירותו מחמת חוב. או
דלמא, כיון דסכ"ס ברכת המזון מצוי טפי,
אע"פ שאינו מצד חוב, מ"מ הא מצוי טפי
ולכן קודם. וכ' השאג"א מסברא דנפש'
דהיכא דתדיר של חובה קודם לתדיר של
מצוי. וכ' הרש"ש דגמ' מפורשת היא כדבריו,
דכאן אמר ר' יהודה דמנחה העומר חשיב
מצוי טפי, דאף אם בפועל יהי' מנחה חוטא
הובא טפי ממנחת העומר, אבל אי"ז אלא
במקרה, אבל מדינא יש חובה להביא המנחת
העומר בכל שנה, ואין שום חובה שיהי'
מנחת חוטא, וס"ל לר' יהודה דנחשב הא
דעומר למצוי טפי, וכדברי השאג"א (ואף
דר"ש חולק בזה, מ"מ הא קיי"ל כר' יהודה
כנגד ר' שמעון). וע"ע בקרן אורה בזה,
שהביא דלכא"ו זה תלוי בסוגיא דזבחים, דדן
לענין פסח ומילה, איזה מהן קודם, וקיי"ל
דמילה קודם, וביאר הגמ' דזהו או משום
דנכרתו עליו י"ג בריתות, או משום דשכיחי
טפי מפסח. והעיר הקר"א דלכא"ו תירוצים
אלו תלויים בר"ש ור"י בסוגיין, דר"י צריך
לומר משום י"ג בריתות, דמצד דיני תדיר
יהי' פסח נחשב תדיר, ור"ש סובר דמילה
נחשב תדיר בעצם. אלא דהעיר דכיון דקיי"ל
כר"י, א"כ ק' מה דפסק השו"ע דמילה
קודמת לתקיעת שופר, דמילה מצוי טפי.
ולכא"ו לפי מה דקיי"ל כר"י, יהי' צריך
תקיעת שופר להקדים, משום דיהי' נחשב
מצוי טפי [וצ"ע, הא י"ל דמילה קודמת טפי משום דנכרתו עליו
י"ג בריתות, וצ"ע].

(ח) **ומוציא אני שתי הלחם ולחם הפנים שאין**
מהן לאישים- העיר הרש"ש, לכא"ו לא הי'
צריך לטעם זה, דתיפוק לי' מטעם שאין באין
בגלל עצמן, כדאמרי' לעיל (טו.) דלחם בגלל